

TRE QETË DHE UJKU

Na ishin tri qe, që kishin dalë ne bjeshkë, për të kullotur së bashku. Aty kullotën gjithë verës, por humbën rrugën dhe nuk mundën më të ktheheshin përsëri në shtëpinë e tyre. Ata i zuri vjeshta në mal. Aty pranë kaloi një ujk. Ai i pa qetë dhe tha me veten e tij: “Oh ç’lumturi! Ç’fat më paska ardhur te dera!” Ai u sillej rrotull e rrotull qeve me dëshirën që të kapte ndonjërin, por nuk ia doli dot, sepse qetë, sapo e shikonin, afroheshin me shpinë te njëri tjetri, duke i nxjerrë ujkut brirët.

Ra bryma dhe bari filloi të pakësohej. Ujku po ngordhte nga uria dhe prandaj nuk po ju ndahej qeve.

Një ditë prej ditësh ujk u pa vetëm dy qetë më të vegjël, që po rrinin bashkë. Ju afrohet dhe ju thotë:

- Më dëgjoni këtu! Edhe pak ditë dhe do të bjerë borë. Kau më i madh do t’ju a mbarojë gjithë barin. A s’është më mirë, që të ma lini mua e ta ha. Kështu edhe ju do të keni ushqim të mjaftueshëm, por dhe unë do të kem ushqim për disa ditë.

- Nuk e ke keq! – ia pritën dy qetë e vegjël.

Kështu ujk u hëngri kaun e madh.

Ja, ra dhe bora e parë. Ujku përsëri po u vinte rrotull dy qeve të vegjël, por ai nuk mundi t’i kapte. Ata qëndronin të vendosur shpinë më shpinë.

Ujku mendoi me vete, që t’i flasë kaut më të vogël. Ai i afrohet dhe i thotë atij:

- Shiko këtu, tani shpejt do të bjerë bora tjetër dhe ti do të heqësh keq për ushqim. Nëse ti do të më lësh, që të ha shokun tënd, si ti dhe unë do të kemi ushqim të mjaftueshëm deri në pranverë. Pastaj dalin shqerrat dhe unë do ta shtyj mirë me ushqim.

Kau i vogël gënjehet përsëri dhe e lë ujkun, që të hajë kaun tjetër.

Nuk kaloi shumë kohë dhe ujk u vjen përsëri dhe i thotë kaut më të vogël:

- Më vjen shumë keq, o mik, që të të ha ty. Por meqë mua më është mbaruar mishi dhe ty të është mbaruar bari, s’kam ç’të bëj!

Dhe menjëherë ujk u kapi për fyti kaun më të vogël dhe e hëngri.

Donika Omari

DIE DREI KÜHE UND DER WOLF

Drei Kühe weideten einen ganzen Sommer gemeinsam auf einer Wiese. Als es Herbst wurde, kam eines Tages ein Wolf vorbei. Er sah die Kühe und sagte zu sich: "Wie schön wäre es, wenn ich endlich fressen könnte." Er versuchte, eine der drei Kühe anzugreifen, aber es gelang ihm nicht, denn die Kühe blieben immer zusammen.

Der Herbst ging dem Ende entgegen, und das Gras wurde immer weniger. Der Wolf war hungrig und wollte unbedingt etwas fressen.

Eines Tages waren nur zwei der drei Kühe zusammen und der Wolf fragte sie: "Wisst ihr, dass in ein paar Tagen der Winter kommt? Wie ihr seht, hat es nur noch wenig Gras. Wäre es nicht besser", wenn ihr mich die grosse Kuh fressen lässt, damit das Gras für euch beide reicht?"

"Das ist eine gute Idee", antworteten die beiden Kühe. So konnte der Wolf die grosse Kuh fressen.

Der erste Schnee kam. Der Wolf hatte wieder Hunger und schlich um die beiden Kühe herum. Eines Tages sagte er zur kleineren Kuh: "Hör mal! Wenn du mich deine Freundin fressen lässt, wirst du genug Futter haben bis zum Frühling."

Die kleinste Kuh war einverstanden, und der Wolf frass auch die mittlere Kuh.

Aber ein Wolf ist und bleibt ein Wolf. So kam er eines Tages zur kleinsten Kuh und sprach: "Es tut mir Leid, aber jetzt bist du an der Reihe. Du hast kein Futter mehr, und ich brauche etwas zu fressen!"

So frass der listige Wolf auch die kleinste Kuh.

Donika Omari